

Å miste lillebror – en storebrors perspektiv

Savner han hver dag

- Bendik Cornelius vil alltid være lillebroren min, selv om han er død, sier Alexander Ellingsen Wæraas (8). Det er ett år siden det forferdelige hendte. At lillebror sluttet å puste.

Tekst: Sigrun Farstad Gregori

Alexander hadde gledet seg til å bli storebror - lenge. Han var sju år gammel da Bendik Cornelius ble født. Da lillebror var to måneder var Alexander på vinterferie hos pappa. En morgen blir han vekt tidlig. Pappa tar han på fanget og forteller at lillebror er død.

- Først måtte jeg tenke litt. Jeg tenkte at det var dumt. Jeg ble veldig trist inni meg. Mens pappa pakket, lekte jeg med søskenbarna mine. Pappa og jeg reiste til lillebror og mamma, forteller Alexander.

Alexander syntes at Bendik Cornelius skulle bli begravd i en kirke han kjente, og det var i kirken han hadde besøkt med skoleklassen sin og hvor han hadde møtt presten. Slik ble det. Alexander husker den lille kisten med lillebror og at Nidarosdomens guttekor sang «Byssan lull».

Jeg var sint på Gud

- Jeg var sint på Gud. Jeg tegnet en tegning av en bamse som skulle plasseres sånn at lillebror kunne se rett opp på den inne i kista, men de limte tegninga mi oppå kista. Det var mange som kom i

kirka. Læreren min og mine beste venner kom i begravelsen. Det var veldig fint, sier Alexander.

Presten i Vår Frues menighet i Nidaros, Ragnhild Jespen, ble samtalepartner for Alexander i tiden etter at Bendik Cornelius døde. De har fått et spesielt forhold. - Jeg har møtt Ragnhild mange ganger. Vi snakket om at det var dumt at lillebror døde. Det syntes også Ragnhild. Jeg sa at Gud var dum som tok han fra oss. Vi har også snakket om hvor lillebror er nå. Jeg tror han er i himmelen. Jeg tror lillebror følger med meg og passer på meg. Jeg

Alexander og Bendik Cornelius: "Jeg savner han hver dag", sier storebror.

En sørgmodig storebror i begravelsen

tror jeg kommer til å se han igjen når jeg dør. Egentlig vet jeg ikke helt hvor han er, men jeg tror han er en engel, sier Alexander.

- Jeg skulle lære han mange ting

Alexander forteller at han også snakker med mamma og pappa om Bendik.

- Vi snakker om hvor stor han skulle vært nå. Jeg tror han ville kalt meg "Sanner" nå, og at han ville ha fulgt etter meg hele tiden. Jeg skulle ha passet godt på han. Mamma sier at han har det godt i himmelen, men jeg er sikker på at han hadde hatt det bedre sammen med oss. Pappa og jeg skulle lære Bendik alt det artige som vi gjør når vi er på hytta.

Alexander har tenkt mye på det at Bendik Cornelius sovnet en kveld og aldri våknet opp igjen.

- Jeg har spurt mamma mange ganger om hvorfor hun ikke våknet før, så hadde han kanskje ikke dødd.

Alexander forteller at han tenker mindre på dette med Bendik Cornelius nå enn før, men han savner han hver dag.

- Jeg bryr meg veldig mye om lillebror. Mamma gråter ikke så mye nå. Jeg håper ingen flere babyer dør, for det er så trist. Jeg har ikke en lillebror å være storebror til. Jeg skulle lære han mange ting. Mamma sa at vi alltid skulle ta vare på hverandre. Nå er han i himmelen, men han er likevel min lillebror, sier Alexander.

Å samtale med barn – en prests perspektiv

Alexander og Ragnhild har snakket mye sammen etter at Bendik Cornelius døde. Ragnhild sier at samtaler med barn må gjøres så naturlig som mulig. Samtalene med Alexander ble veldig dype, han er et filosofisk barn.

- Barn lever i øyeblikket. I det ene øyeblikket er de voldsomt beveget, i det neste bygger de med lego. Ikke forvent at barn skal være med på voksnes uttrykte sorg. Barn blir ofte tilskuere til voksnes reaksjon. Forskrekket ser de på de voksne sørge og føler at de må trøste de voksne.

Inkluder barna

- Det er så viktig at barn blir tatt med i hele prosessen når de opplever å miste søsken, sier Ragnhild. Alexander hadde klare formeningene om hvordan begravelsen skulle være og han ble lyttet til. Måten Alexander ble inkludert på var fantastisk.

- Det var en helt spesiell begravelse. Bendik Cornelius hadde bare levd i to måneder. Men familien hadde så mange fortellinger. De hadde mer å fortelle om de to månedene med Bendik Cornelius enn mange som har levd et langt liv, forteller Ragnhild.

- I samtaler med sørgende er jeg ærlig. Alexander lurte selvfølgelig veldig på hvorfor dette måtte skje med Bendik Cornelius. Jeg har ingen annen forklaring enn at det noen ganger skjer ting som også Gud gråter over. For meg var det viktig å formidle at Bendik Cornelius hadde det godt når han var her. Og at de som er døde har det godt. Bendik Cornelius ble gravlagt på en kald februar dag, men han fryser ikke. Han er varm der han er nå. Jeg prøver også å formidle at det døde barnet ikke døde forgyves. Livet hans hadde en mening, sier Ragnhild.

Barn må få svar

- Barn må få svar og kan vi ikke gi svar må vi innlemme dem i undringen vår. Jeg greier ikke å se en mening med at barn dør, men jeg ser at det kan skape noe meningsfylt på sikt. Det ligger dypt i menneskets natur å tro på noe godt og jeg kaller den kraften for Gud. I det vonde som skjer er det nettopp fint å ha noe godt å holde fast ved, avslutter Ragnhild.